

РЕШЕНИЕ

№ 95

гр. Пловдив, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Михаела Ат. Добрева
Членове: Станислава Б. Бозева
Момчил Ал. Найденов

при участието на секретаря Мария Б. Стоянова
в присъствието на прокурора Димитър Анг. Молев
като разглежда докладваното от Михаела Ат. Добрева Въззивно
административно наказателно дело № 20235300602622 по описа за 2023
година

С решение № 2021 от 18.11.2021 г. по а.н.д. № 4750/ 2021 г., РС Пловдив е признал обвиняемия Т. В. У., роден на **** г. в гр.П., живущ в ***, б., български гражданин, неженен, с висше образование, работещ, неосъждан, ЕГН:***** за ВИНОВЕН в това, че на неустановена дата в периода 10.07.2017г. - 08.08.2018 г. в гр.Пловдив е съставил частен документ – договор за заем, като е попълнил лист, носещ подписа на издателя Н. П. П., със съдържание, което не съответства на волята на подписалия, а именно, че: „Н. П., ЕГН:*****, е получил лично от Т. У., ЕГН:*****, в четири заема сумите:четирите заема да се върнат на 01.08.18 г.“, поради което и на основание чл.315, ал.1 вр. чл.309, ал.1 вр. с чл. 78А, ал.1 от НК го е ОСВОБОДИЛ ОТ НАКАЗАТЕЛНА ОТГОВОРНОСТ, като му налага АДМИНИСТРАТИВНО НАКАЗАНИЕ ГЛОБА в размер на 1000 /хиляда/ лв.

Срещу решението е постъпила жалба от обвиняемия У.. Твърди се, че атакувания съдебен акт е неправилен, незаконосъобразен и необоснован. В

допълнението към жалбата се възразява срещу кредитиране показанията на свидетелите Н. П. и П. П. относно твърденията им, че представляваното от тях търговско дружество не е имало нужда от външно кредитиране. Твърди се липса на необходимите по закон документи, които да установяват действителното финансово състояние на дружеството. Подчертава се липсата на проект за изграждане на обектите на допълващо застрояване. Искане се обвиняемия да бъде признат за невинен и да бъде оправдан, като решението на първоинстанционния съд да бъде отменено и в частта за разносните. Представя се заверен препис от разрешение за строеж № 52/13.12.2018г като се иска приемане на документа като писмено доказателство. Като алтернатива с жалбата се иска делото да се върне на първоинстанционния съд за ново разглеждане.

Окръжна прокуратура счита че жалбата е неоснователна и предлата решението на РС Пловдив да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Въззивният съд, след като се запозна с оплакванията във въззивната жалба, при направената служебна проверка установи следното:

Жалбата е подадена в законния срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество въззивният съд я намира за неоснователна.

За да постанови атакуваното решение РС Пловдив е приел за установено от фактическа страна, че:

Обвиняемият искал да строи къща в гр.Х., обл.П. и по препоръка на свой познат, който бил ползвал услугите на фирма „***“ ЕООД, се свързал със свидетеля Н. П.. Последният бил управител на посочената фирма, която извършвала строителни дейности. Така на 10.07.2017г. между фирмата представлявана от свидетеля Н. П. и фирма „***“ представлявана от обвиняемия У. бил сключен договор за строителство. Предмет на договора била жилищна сграда, която да се изгради в УПИ VI-1378, кв.47 в кв.***, гр.Х..

Първоначално обектът бил изграден в груб вид, но обвиняемият У. поискал да се направят и довършителните работи от същата фирма, а освен това в имота да се изградят и допълнителни обекти като басейн, беседка и други. Тези допълнителни отношения обаче не били уредени с писмен

договор.

В хода на извършване на дейностите се стигнало до конфронтация между свидетеля Н. П. и обвиняемия, като последния имал претенции, че не били доставени материали на стойност 57 000лв., а П. ги отчел като вложени в обекта. В крайна сметка се стигнало до разрив, като обвиняемият У. изгонил от обекта служителите на П. през м.май 2018г.

От своя страна свидетелят П. настоял пред обвиняемия да заплати труда положен от служителите му, но У. категорично отказал.

По правило плащанията до момента били извършвани по банков път.

На неустановена дата, обаче, след сключване на договора от 10.07.2017г., двамата се срещнали в гр.Пловдив, като свидетеля Н. П. предложил на обвиняемия график, по който да се погасят от обвиняемия сумите за извършената работа. Самото изписване на бял лист било извършено от обвиняемия У. под диктовка на свидетеля Н. П.. На листа, на практика, били изписани едно под друго дати и срещу тях суми в лева, а именно: На 21.02.18 – 5000лв; 19.02.2018г. – 5000лв; 25.04.18 – 9000; 24.04.18 – 3000лв. От своя страна свидетелят Н. П. се подписал под текста, защото това съответствало на волята му. Заснел документа с телефон, а след това предал листа на обвиняемия У..

Предвид възникналия спор, обаче, относно размера на вложеното, последния решил да придаде друг вид на документа. Така най-късно на 08.08.2018г. обвиняемият У. в гр.Пловдив допълнил текста в документа, като в горната част, над датите и сумите, вписал текста „Н. П., ЕГН *****, е получил лично от Т. У., ЕГН *****, в четири заема сумите:“. Отдолу под сумите пък допълнил „Четири заема да се върнат на 01.08.2018г.“. Така на 08.08.2018г. чрез адв.Д. Д. представил този документ ведно с искане да бъде допуснато обезпечение на бъдещ иск от РС Пловдив. Така било образувано ЧГД №12912/2018г. по описа на този съд.

Описаната фактическа обстановка РС Пловдив е приел за установена по категоричен начин от показанията на свидетелите Н. П. П., П. Н. П. и М. В. Г., които е кредитирал изцяло, и частично обясненията на обвиняемия Т. У. и показанията на свидетелката М. И. Т., всички дадени непосредствено пред първоинстанционния съд, както и от събраните писмени доказателства

доказателствени средства. Кредитирал е СГТЕ (т.1 л.174 от досъдебното производство) и СТЕ (т.3 л.33-34 от досъдебното производство), приемайки, че са изготвени от експерти с необходимите професионални знания и опит.

Според първоинстанционният съд събраните по делото доказателства категорично установяват възприетата и отразена в мотивите на първоинстанционното решение фактическа обстановка, като ги е анализирал поотделно и в съвкупност и съотнесъл към квалификацията на вмененото на обвиняемия престъпление. На тази основа РС Пловдив е приел, че е доказано по категоричен и начин, че обвиняемият е осъществил от обективна и субективна страна квалифициращите признаци на престъплението по чл. 315 ал.1 вр. чл.309, ал.1 от НК. От субективна страна, РС Пловдив е приел, че престъплението е извършено при форма на вината – пряк умисъл, като е изложил мотиви за това.

По отношение индивидуализацията на наказанието първоинстанционният съд е установил кумулативното наличие на материалноправните предпоставки по чл.78а от НК. При индивидуализация размера на глобата е отчел липса на отегчаващи отговорността обстоятелства. При тази съпоставка на отегчаващи и смекчаващи отговорността обстоятелства първоинстанционният съд е счел, че следва да се наложи административното наказание глоба в минимален размер, като е наложил наказание глоба в размер на 1000 лв., приемайки, че административно наказание ще има максимален поправителен ефект върху обвиняемия.

Настоящото въззивно производство е инициирано по жалба на обвиняемия, с твърдение, че обжалваният акт е постановен в нарушение на закона, необоснован и немотивиран, тъй като:

- първоинстанционният съд бил кредитирал изцяло показанията на свидетелите Н. и П. П.и, че представляването от тях търговско дружество към датата на инкриминираното деяние не е имало нужда от външно финансиране с поемане на дълг от трето лице. А ноторно известно било, че финансовото състояние на дружеството може да се установи единствено с документи от счетоводството на дружеството, както и със справка от НАП. Това не било направено, поради което и показанията в тази насока на свидетелите Н. не следвало да се кредитират.

- първоинстанционният съд неправилно бил кредитирал показанията на

същите тези свидетели относно договарянето и извършването на допълнително строителство, тъй като за изграждането на посочените външен басейн, сгради на допълващо застрояване и т.н. можело да се изграждат само след изработване на проект, одобрен от главния архитект на съответната община, а пък видно от представените със жалбата такива строителни книжа те били издадени значително време след инкриминирания период.

- неправилно първоинстанционният съд не бил кредитирал показанията на свидетелката М. Т., позовавайки се на личните впечатления на съда, което според жалбоподателя е процесуално недопустим подход, тъй като съдът не разполагал с познания по психология, за да прецени състоянието на лице, заставащо за първи път пред съд.

Не се установиха нарушения на процедурата по Глава 28 от НПК.

При самостоятелния прочит на събраните по делото доказателства и възможността от тях да се очертае ясна и безпротиворечива фактическа обстановка и съпоставката ѝ с тази изградена и обсъдена от първоинстанционния съд, въззивната инстанция намери, че по делото са събрани всички възможни доказателства и при анализа им поотделно и в съвкупност се стигна до идентична представа за фактическата обстановка. Правилни и законосъобразни са изводите на първоинстанционния съд, че от обсъдените доказателства безсъмнено се установява осъществяването от обвиняемия на всички елементи на състава на престъплението, за което е обвинен.

Възражението на защитата, че атакуваният съдебен акт е незаконосъобразен, тъй като първоинстанционният съд дал вяра на показанията на свидетелите Н. и П. П.и, че представляваното от тях търговско дружество било в добро финансово състояние и към датата на инкриминираното деяние не е имало нужда от външно финансиране с поемане на дълг от трето лице, с аргумент, че тези обстоятелства не се установяват със свидетелски показания, а със счетоводната документация на дружеството, и със справка от НАП за наличието или не на публични задължения, каквито доказателства не били събрани. Възражението е неоснователно, тъй като въпросът: какво е било финансовото състояние на дружеството на Н., излиза извън предмета на доказване в настоящия наказателен процес, предвид предмета на делото.

Възражението на жалбоподателя за незаконосъобразност на първоинстанционния акт, поради неправилно кредитиране показанията на същите тези свидетели, относно договарянето и извършването на

допълнително строителство, което изисквало изработване на проект, одобрен от главния архитект на съответната община, каквито строителни книжа били издадени значително време след инкриминирания период. И това възражение е неоснователно, тъй като въпросът: възможно ли е допълнителните строителни дейности, за които е възникнал конфликта да бъдат извършени без одобрени строителни книжа също стои извън предмета на доказване в настоящия наказателен процес, предвид предмета на делото.

Възражението на защитата, че неправилно първоинстанционният съд не бил кредитирал показанията на свидетелката М. Т., позовавайки се на личните си впечатления, което било процесуално недопустимо, тъй като съдът не разполагал с познания по психология, за да прецени състоянието на лице, заставащо за първи път пред съд. Възражението е неоснователно. Позоваването на съда на личните си впечатления от показанията на свидетелката Томова действително не може да бъде единствен мотив, за да бъдат те кредитирани или не. Но в конкретния случай такова позоваване в мотивите на съда напълно липсва, а преценката на първоинстанционния съд, дали показанията ѝ са достоверни и следва ли да се кредитират, е извършена въз основа на подробното им обсъждане и анализиране ведно с извършените по време на разпита ѝ съдебно-следствените действия по предявяване на доказателства от делото и в съпоставка и съвкупен анализ ведно с останалите събрани по делото доказателства от значение за предмета на делото. Така, че въззивният съд намира и това възражение за неоснователно.

Правилно е преценено от първоинстанционния съд, че по отношение наказуемостта е приложима разпоредбата на чл.78а от НПК. По отношение размера на наложеното наказание, настоящият съдебен състав намира, че наказанието глоба в размер на 1000лв. като справедливо и съответстващо на критериите по чл.54 от НК с превес на смекчаващите обстоятелства.

Поради тези мотиви жалбата в конкретните ☐ претенции е неоснователна.

Въз основа на изложените мотиви и като не установи други нарушения на материалния и процесуалния закон, на основание чл.378 ал.5 вр. чл.338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2021 от 18.11.2021 г. по а.н.д. № 4750/2021 г. на РС Пловдив.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____